ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 227 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18 — Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΥΨΙΣΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ.

—

Ὅπως ὁ παλαιὸς φιλόσοφος, ὅστις βλέπων τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ἐκτρεπομένους τῆς ὁδοῦ ἐν ᾗ μεγαλύνονται καὶ προκόπτουσιν αἱ πολιτεῖαι, ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ ὄρους, ἵνα ἐκεῖθεν προτρέψῃ τὰ πλήθη, καὶ ἡμεῖς, μιμηταὶ ἀσθενέστατοι, χωροῦμεν δειλῶς ἐπὶ τὴν ἱερὰν τοῦ τύπου βαθμίδα, προκαλοῦντες ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν. Αἱ προθεσμίαι, αἱ χωρίζουσαι τὸν λαὸν ἀπὸ τῆς κάλπης, σμικρύνονται βαθμηδόν, ἀλλ' εὐτυχῶς βαίνει ἀντιθέτως αὐξανόμενον τὸ ῥεῦμα τῆς σωτηριώδους ἐπιδράσεως ὅλων τῶν ὑγειῶν στοιχείων τοῦ τόπου. Μετά τινος αἰδοῦς ἠρχίσαμεν διακρίνοντες ὅτι δεσμία ἐπὶ μακροὺς ἐνιαυτοὺς διετέλεσεν ἡ πολιτεία εἰς τὸν βράχον τῆς διαφθορᾶς, καὶ ἄφωνος ἔστεργε νὰ βλέπῃ τὰ σπλάγχνα της καταλυμαινόμενα ὑπὸ βρωμερῶν σκορπιῶν, οὓς ἤρκει νὰ κινήσῃ τὴν πτέρναν της μόνον ὅπως συντρίψῃ. Καὶ ποῦ νὰ στρεφῇ τις ὅπως συναγάγῃ ἐπιεικῆ κἂν κρίσιν, ἢ ἀνεύρῃ μικροτάτην συγγνώμην τῆς τελείας λήθης παντὸς καθήκοντος δι' ἧς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐχαρακτηρίσθη φαύλη πολιτεία καὶ ὄργανα ἀντάξια; Εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἡ ἀπόλυτος παραλυσία ἀνεγράφη ὁ ἐν ἰσχύϊ νόμος ἐπὶ τῶν σχέσεων τοῦ ἄρχοντος καὶ τοῦ ἀρχομένου, καὶ ὑπὸ τὰς θυρίδας τῶν ὑπουργείων κρύπτονται πολλὰ ἔτι μυστήρια, ἅτινα, ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θ' ἀναμείνωσιν ἐπὶ πολὺ ἔτι τὸν ἅρπαγά των. Εἰς τὸ ἐξωτερικόν . . . . προτιμώτερον εἶναι νὰ καλύψωμεν τὸ πρόσωπόν μας καὶ πνίγοντες τὴν ἐντροπήν μας νὰ ζητήσωμεν ἐπανόρθωσιν διὰ τῶν τελευταίων μέσων ἅτινα οἱ νόμοι ἔδωκαν εἰς τὰς χεῖράς μας.

Ἀφοῦ αὐτὰ τ' ἄλογα πλάσματα, δακνόμενα ὑπὸ ἰοβόλου θηρίου, σπεύδουσιν ἀναζητοῦντα καὶ ἀνευρίσκοντα τὸ ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ κακοῦ ὅπερ ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὰς φλέβας των, αἱ κοινωνίαι, αἱ ὑπὸ λογικῶν ὄντων ἀποτελούμεναι, κατὰ μείζονα λόγον ὑπέχουσιν εὐθύνας ἐκ τῆς σπουδῆς αὐτῶν ἢ τῆς ῥαθυμίας πρὸς ἐξουδετέρωσιν δηλητηρίων δι' ὧν ἐμιάνθησαν. Πάντων τῶν πολιτῶν αἱ γνῶμαι συμπίπτουσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ τόπος εἶναι ἀσθενής, ἀλλ' αἱ πολιτικαὶ νόσοι μόνον διὰ τῆς πεφωτισμένης καὶ ἀποφασιστικῆς ἀναστάσεως τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος δύνανται ῥιζικῶς νὰ θεραπευθῶσι καὶ ἄνευ κινδύνων ὑποτροπῆς. Ὑπῆρξαν ἐποχαί, καθ' ἃς ἵν' ἀπαλλαχθῇ λαός τις ἀπὸ ἐπιβλαβῶν κυβερνητῶν, ἔδει νὰ σκορπίσῃ πολὺ αἷμα καὶ πλειότερον χρῆμα πολλάκις. Εὐτυχῶς δὲν εἴμεθα σήμερον εἰς παραπλησίαν περίπτωσιν· ἵν' ἀπαλλαχθῶμεν ἡμεῖς ἀπὸ παντὸς βλαβεροῦ κερδοσκόπου ὑπολογίζοντος πρωτίστως εἰς τὴν ἀδιαφορίαν μας, μόνον τὴν ψῆφον ἡμῶν πρόκειται εὐσυνειδήτως νὰ διαθέσωμεν, καὶ ταύτην χωρὶς οὐδὲν νὰ δαπανήσωμεν· μικρὰ θυσία, ἀντὶ ὑψίστου κέρδους καὶ ἐντιμοτάτης ἠθικῆς νίκης, ἀξίας νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἀπόφασιν νήφοντος καὶ πατριώτου λαοῦ.

Τὴν ψῆφόν μας νὰ διαθέσωμεν εὐστόχως! Ἐν τούτῳ κεῖται τὸ μέγιστον ὠφέλημα, ὅπερ καλεῖται ν' ἀντλήσῃ ὁ τόπος ἐκ τῆς ἐγγιζούσης ἐκλογῆς. Ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου ἂς ἐνθυμηθῇ ὅτι εἰς τὴν κακὴν καὶ τὴν ἄστοργον διοίκησιν τῆς πατρίδος του χρεωστεῖ καὶ τοὺς χωροφύλακας καὶ τὰ μεταβατικὰ ἅτινα τὸν ἐπίεσαν, καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ἀδικίας καθ' ὧν ἀπροστάτευτος, οὐδὲν εἶχε ν' ἀντιτάξῃ· ὁ κάτοικος τῆς πόλεως ἂς στρέψῃ ὀλίγον πέριξ του, ἂς ἐκτιμήσῃ βαθύτερον τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐθνικῆς παρακμῆς, ἀμφότεροι δὲ ἂς φιλοτιμηθῶσι νὰ παράσχωσιν ὀφειλομένην εἰς τὸν τόπον ὑπηρεσίαν, ἀνακαλοῦντες ἀπὸ τῆς ἀφανείας καὶ ἐξορίας τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν τιμιότητα. Ὅταν ἕκαστος πολίτης σκεφθῇ ὅτι ὁ κάκιστος δρόμος, εἰς ὃν ἀπὸ χρόνου εἰσῆλθον τὰ δημόσια πράγματα, ὁμοιάζει πρὸς τὴν πυρκαϊὰν τῆς οἰκίας τοῦ γειτονός του, θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἠθικοῦ καθήκοντος, ἔχει καὶ πραγματικὸν συμφέρον νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν κατάσβεσιν, διότι ἄλλως ἀπειλεῖται καὶ ὁ ἴδιος οἶκός του· ἡ πολιτικὴ καχεξία εἶναι ἡ γειτονικὴ πυρκαϊὰ δι' ἕκαστον πολίτην, τοσούτῳ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἀποβαίνουσα δι' αὐτόν, ὅσῳ τὸν καταστρέφει μετὰ βεβαιότητος, χωρὶς ἡ καταστροφὴ νὰ ὑποπίπτῃ *ἀμέσως* εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Πᾶσα μέλλουσα δικαιολογία διὰ τυχὸν κακὴν χρῆσιν τῆς

ψήφου, πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν ἐκλογέα, διὰ προσφόρου καὶ ἐννόμου διδασκαλίας. Οὔτε ἄγνοια νόμου ἐπιτρέπεται, οὔτε ἄγνοια καλῆς χρήσεως ψήφου. Εἰς τὸν λαὸν πρέπει ν' ἀφεθῇ ὅλη ἡ τιμὴ τῆς ἠθικῆς νίκης, ἣν θὰ καταγάγῃ, ἐὰν θελήσῃ, κατὰ τῆς παρανομίας· ἀλλ' εἰς τὸν λαὸν ἐπίσης θὰ βαρύνῃ καὶ ὅλη ἡ κατάκρισις, ἐὰν ὀργιάζων ἐντὸς καπηλείου ἢ παρασυρόμενος ἀπὸ αἰσθήματα ψυχικὰ ἐκλάβῃ καὶ πάλιν παιδιὰν τὴν χρῆσιν τῆς ψήφου. Δὲν εἶναι τρομερώτερον καὶ πικρότερον πρᾶγμα διὰ τοὺς λαοὺς, εἰμὴ ν' ἀκούσωσι ὅτι ἦσαν καὶ εἶναι τῆς κακῆς των τύχης ἄξιοι, διότι διδαχθέντες καὶ προτραπέντες ἐν καιρῷ, ἀντὶ νὰ ἐξαρθῶσιν εἰς περιωπὴν, ἐπροτίμησαν νὰ μείνωσιν κυλιόμενοι εἰς τὸν βόρβορον.

Julius

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΑ

—

Σάββατον, ὥρ. 4 μ. μ.

Μετὰ βραχεῖαν, ὡς εἴπομεν, διακοπὴν, λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. **Καραδζᾶς**. Ἡ ἀγόρευσίς του δὲν ἦτο διηνθισμένη μὲ ἄνθη ῥητορικῆς· ἦτο ὅμως πολὺ καθαρά, πολὺ σαφὴς καὶ συνέδεε τοὺς μίτους τῆς πολυσχιδοῦς ὑποθέσεως μετὰ τέχνης δεσποινίδος πλεκούσης τρίχαπτον. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Σύρῳ Κακουργιοδικῶν, καθ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω ἀκούσας καὶ ἀναστραφεὶς μετ' αὐτοῦ, δὲν ζητεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἀτομικότητά του ἐν τῇ κατηγορίᾳ, ἀλλὰ τὰ πράγματα καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν πραγμάτων. Ἡ ἀγόρευσίς του δὲν ἦτο θαῦμα λόγου, μοὶ ἤρεσεν ὅμως ὡς περισταλεῖσα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀβρότητος καὶ τοῦ δικαίου. Τῆς ἀγορεύσεως ταύτης ἐκρατήσαμεν ὅσον ἠδυνήθημεν εὐρείας σημειώσεις.

*
* *

Εἰσαγγελεύς. Ἡ σημερινὴ ὑπόθεσις, κύριοι Ἔνορκοι, διαφέρει τῶν λοιπῶν ὑποθέσεων, ἃς συνήθως δικάζετε. Ἀποδίδεται εἰς τοὺς κατηγορουμένους πρᾶξις ἀτιμωτικὴ, κιβδηλεία καὶ παραχάραξις κιβδήλου γραμματοσήμου οὐδόλως διαφέρουσα τῆς κλοπῆς. Εἰς τὴν κλοπὴν ἀμέσως προσβάλλεται τὸ ἄτομον· εἰς τὴν παραποίησιν προσβάλλεται ἡ δημόσιος περιουσία· ἀλλ' ἡ προσβολὴ αὕτη ἀντανακλᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἀτόμων. Διότι τὸ δημόσιον διὰ νὰ συντηρηθῇ ἐπιβάλλει φόρους· οἱ δὲ φόροι βαρύνουν τὴν γεωργικὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν τάξιν.

Διαφέρει καὶ κατὰ τοῦτο ἡ παροῦσα ὑπόθεσις· ὅτι ἐνῷ συνήθως δι' ἐγκλήματα ἀτιμωτικὰ κατογορουμένους ἔχομεν ἀνθρώπους ἐκ τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, σήμερον ἔχομεν κατηγορούμενον τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν, ἄνθρωπον ὅστις μέχρι τῆς προχθὲς διεχειρίζετο τὸν δημόσιον πλοῦτον, τὸν Ἀχιλλέα Βελένδζαν μοίραρχον, εἰς ὃν ἦτο ἐμπεπιστευμένη ἡ φύλαξις τῆς τιμῆς τῶν πολιτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ δημοσίου πλούτου, ἔχομεν τὸν υἱόν του Ἰωάννην, ὅστις ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πατρός του ἔλαβεν ἀνωτέραν ἀνατροφὴν, ἔχομεν τὸν Ἠλίαν Καϊμάκην, εἰς ὃν ἐπίσης ἦτο ἀνατεθειμένη ἡ φύλαξις τοῦ δημοσίου πλούτου.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλος ἀκόμα λόγος διαφορᾶς· διότι σήμερον παρουσιάζεται ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς δημοσιότητος τῶν δικῶν· τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης ταύτης, ὡς βλέπετε, στενογραφοῦνται, θέλουσιν ἑπομένως δημοσιευθῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ κοινωνία συγκρίνουσα, σχετίζουσα τὰ διάφορα γεγονότα, θὰ εἴπῃ ἐὰν ἡ ἐτυμηγορία σας εἶναι δικαία ἢ ἄδικος. **Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον ἐὰν εἶναι ἀθωωτικὴ**, ἀλλὰ καὶ ἀκόμα ἂν εἶναι καταδικαστική.

Ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία οὐδεμίαν δυσκολίαν παρέχει. Θέλω λάβει ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ὅσαι σχέσιν ἔχουν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ παραλείψει τὰ γεγονότα, ἅπερ, ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν ὡς πρὸς τὴν ἐνοχήν. Θέλω λάβει ὑπ' ὄψει ἐπίσης καὶ τὴν ἀπολογίαν τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀπέναντι τῶν δικαστῶν καὶ ἀπέναντι τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς. Ἡ ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων εἶναι σπουδαιότατον στοιχεῖον. Ὁ ἀθῶος, κύριοι, δὲν περιέρχεται εἰς ἀντιφάσεις· ἀπαντᾷ περὶ τῶν γεγονότων, ὅπως ἔχουσι ταῦτα. Ποῖος περιπίπτει εἰς ἀντιφάσεις ; ὁ ἔνοχος.

Τὴν 21ην νομίζω, Ἀπριλίου ἔφθασε πλαστὸν γραμματόσημον πρὸς τὸν Ἐμποῤῥοράπτην τῆς Σύρου Σαρλῆν· ἠθέλησε νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ, ὁ δὲ ταχυδρομικὸς ἐπιστάτης λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κεντρικὴ ἀποθήκη δὲν διέθετε γραμματόσημον κυανῆς σφραγίδος, ὁποπτευθεὶς κατάσχει αὐτὸ καὶ τὸ ἀποστέλλει εἰς τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων ἥτις ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι παραπεποιημένον. Ὁ Σαρλῆς ἐρωτώμενος εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἀπαντᾷ ὅτι τοῦ τὸ ἔχει ἀποστείλει ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένζας εἰς πληρωμὴν μικροῦ πρὸς αὐτὸν χρέους του. Τῇ 23ῃ Ἀπριλίου ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας ἐρωτώμενος ἂν ἔστειλε πρὸς τὸν Σαρλῆν γραμματόσημον ἀπαντᾷ : ἔστειλα. — Πόθεν τὸ ἔλαβες ;—Δὲν ἐνθυμοῦμαι, λέγει, ἢ ἀπὸ τὸν Ταμίαν Σύρου ἢ ἀπὸ τὸν Ταμίαν Ἀθηνῶν. Εἰς τὴν δευτέραν του ἐξέτασιν λέγει : Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ ἠγόρασα ἀπὸ τὸ Ταμεῖον Ἀθηνῶν. Εἰς δὲ τὴν τρίτην του ἐξέτασιν ὁμολογεῖ ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ταμίαν Χαλκίδος. Ἂς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν Σαρλῆν, ἄνθρωπον ἁπλοῦν, οὐχὶ ἀναπτύξεως καὶ ἀνατροφῆς λεπτῆς. Συγκρίνατε τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ μοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς. Ὁ Σαρλῆς, ἐντελῶς ἀθῶος, ὅταν τοῦ εἴπατε : ποῦ τὸ ἠύρες ; σᾶς λέγει καθαρά : μοῦ τὸ ἔστειλεν ὁ Βελένδζας. Τί σᾶς λέγει ὅμως αὐτός, ὁ ἀνεπτυγμένος ; Τ' ἀγόρασα ἀπὸ τὸν Ταμίαν Ἀθηνῶν ἢ ἀπὸ τὸν Ταμίαν Σύρου. Ἐρωτᾶται ὁ πρῶτος ἂν ἐπώλησεν εἰς τὸν Ἀχιλλέα Βελέντζαν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον· ἀρνεῖται· ἐρωτᾶται ὁ δεύτερος· ἀρνεῖται· ποίαν δὲ δικαιολογίαν σᾶς φέρει ὅτι κατὰ τὴν τρίτην ἀνάκρισίν του εἶπεν ὅτι τὸ παρέλαβεν ἀπὸ τὸν Ἠλίαν Καϊμάκην ; Διότι τὸν ἐλυπεῖτο καὶ διότι δὲν ἤξευρεν ἂν ἐν γνώσει του τὰ ἔχει δώσει· διὰ τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ τὸν καταγγείλῃ. Ἴσως ἡ ἀνατροφὴ ἀνέπτυξεν εἰς τὸν Ἀχιλλέα πλείονα φιλανθρωπίαν ἀπὸ τὸν Σαρλῆν, ὅστις ὡμολόγησεν τὸν Βελέντζαν ὡς ἀποστολέα τοῦ γραμματοσήμου, ἐνῷ ἡ τρυφερὰ καρδία τοῦ τελευταίου τὸν ἐμπόδισε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ἐξέτασιν ὅ,τι ὡμολόγησε κατὰ τὴν τρίτην. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐὰν δὲν ἀνέφερεν ἄλλα πρόσωπα, ὅτι παρ' αὐτῶν ἠγόρασε τὸ γραμματόσημον. Ἐλυπεῖτο τὸν Καϊμάκην μὲ τὸν ὁποῖον εἶπεν ὅτι ἔχει ἁπλῶς σχέσεις καὶ δὲν ἐλυπεῖτο τὸν Ταμίαν τῶν Ἀθηνῶν ; Δὲν ἐλυπεῖτο τὸν Ταμίαν Σύρου ; Μήπως αὐτὸς δὲν εἶναι οἰκογενειάρχης ;

Βεβαίως δὲν εἶναι ὁ Μοίραρχος ὁ κατασκευαστὴς τῶν γραμματοσήμων· δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τοῦτο· ἀλλὰ δύναται σπουδαίως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι τὰ γραμματόσημα ἦσαν κίβδηλα; Δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως νὰ ἐξιχνιάσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἰδικοὶ ἄνθρωποι δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξιχνιάσουν. Τὰ πλαστὰ γραμματόσημα ἦσαν κατεσκευασμένα μετὰ τόσης τέχνης (!), ὥστε ἀπέβαινον δυσδιάκριτα (! !). Ἀλλ' ἡ γνῶσις τοῦ κατηγορουμένου περὶ τῆς πλαστότητος αὐτῶν πηγάζει ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπολογίας του. Εἶχε τὸ καθῆκον ἀκόμα καὶ ὡς ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος, καθὸ ἀνήκων εἰς τὸ σῶ-

---

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

—

Λονδῖνον, 29 *Νοεμβρίου 1881.*

Φίλτατον «Μὴ Χάνεσαι»

Ἐκθέτων τὰς περὶ Λονδίνου ἐντυπώσεις μου, ἐννοῶ τὸ τρομερὸν δίλημμα εἰς ὃ θὰ εὑρίσκησαι, μὴ δυνάμενος νὰ ἀποφασίσῃς, ἐὰν οἱ ἐνταῦθα ἄνθρωποι εἶναι τόσον ὑπερφυσικοὶ, ὅσον τοὺς παρέστησα καὶ θὰ τοὺς παραστήσω, ἢ ἐὰν ἔγεινα ἐνταῦθα τόσον ἐκκεντρικὸς, ὥστε νὰ ἀλλοιώνηται ὑπὸ τὸ βλέμμα μου ἡ πραγματικότης. Ἀποφάσισον ὅπως θέλεις, ἀλλὰ πάντοτε λάβε ὑπ' ὄψιν σου τοὺς ἐντεῦθεν τοῦ πορθμοῦ γείτονάς μας, οἵτινες ἀρέσκονται νὰ μᾶς ἀποκαλῶσι «bizarres» (παραξένους).

*

Μετὰ τὸ Χάϊτ Πὰρκ, μετὰ τὸ Rost-Beef, μετὰ τὰς ἐμπορικάς του ὑποθέσεις, μετὰ τὸν ζῦθον, μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μετὰ τὸν Σαίξπηρ, ὁ Ἄγγλος ἐξέρχεται τοῦ κύκλου τῆς δραστικότητος, τῆς ζωῆς. Μένει ὃν ἄναυδον, κεχηνὸς, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μίαν ἡμέραν πρέπει νὰ σκεφθῇ, τί πλέον δύναται νὰ πράξῃ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ ἡμέρα δαπανηθῇ εἰς τὴν τοιαύτην σκέψιν, καὶ ἀφ' οὗ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄλλο εἶδος διαχύσεως δι' αὐτὸν, ἐκτὸς τῶν προεκτεθεισῶν, ἐκδάλλει τὰ σανδάλιά του, θέτει ὑπὸ τοὺς τερατώδεις πόδας του τὰς συρτὰς ἐμβάδας του, καὶ ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ προστυχόντος ἀνακλίντρου, χασμώμενος, σκεπτόμενος περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου, καὶ en attendant λαμβάνει δόσιν τινα Μορφέως, μέχρις οὗ ὁ ὑπηρέτης του τὸν ἐξεγείρῃ διὰ νὰ λάβῃ τὴν δόσιν τοῦ τεῖου του. Ἐὰν ἦναι πάρα πολὺ ἄγγλος, a too much English, συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν· καὶ ἐὰν ἔχῃ πάρα πολὺ σπῆνα καὶ πολλὰ χρήματα, ἐπισκέπτεται τὸν πυθμένα τοῦ Νιαγάρα ἢ τοῦ Βεζουβίου, ἐκτὸς ἐὰν στερεῖται τῶν τελευταίων, ὅτε κάμνει μικρὸν περίπατον μέχρι τοῦ «London, ἢ Wenstminster Bridge» [Γεφύρας τοῦ Λονδίνου ἢ Οὐενστμίνστερ).

*

Ἐπισκέπτεται τὸ θέατρον, διότι ὀφείλει νὰ δειχθῇ εἰς τὸ θεωρεῖόν του. Ἀποστρέφεται τὴν μουσικὴν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸ Λονδῖνον δημόσιαι συναυλίαι καὶ μόλα ταῦτα εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους χωρὶς—ὦ φρίκη!—νὰ χασμηθῇ κἂν καὶ τὰ δεκατρία ἄσματα τοῦ extravagant Μπαρθόλδης, διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦ ὅτι εἶναι πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἡ δέσποινα Β. Ἐὰν ἦτο τοὐλάχιστον δεσποινὶς (Miss), ὑπομονῆ δύναται νὰ ἀπολαύσῃ μικράν τινα ἑκατοστὺν χασμημάτων, ἀλλὰ πρόκειται περὶ Δεσποίνης, καὶ ἀλλοίμονον, ἐὰν τολμήσῃ νὰ ταράξῃ τὴν σοβαρὰν στιγμὴν διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως. Πηγαίνει ἅπαξ κατὰ τριμηνίαν εἰς τὸν Χορὸν, διότι ἡ ποικιλία, καθὼς λέγει, εἶναι ὑγιεινὴ, καὶ ἐκεῖ ἐκτελεῖ τὰς παραδόξους κινήσεις τοῦ ὀκνηροῦ ἀγγλικοῦ βάλς, ὅπερ εἶναι τόσῳ νωχελὲς, ὥστε ἔχει δίκαιον ὁ Βύρων λέγων, ὅτι διδάσκει τοὺς χορεύοντας νὰ σκέπτωνται. Πλὴν ἐνίοτε, ἡ κανονικὴ ἐκείνη ποικιλία τοῦ κοστίζει ἀκριβὰ τοῦ δυστυχοῦς, καθότι ἐνίοτε ἡ ἐσθὴς τῆς συγχορευτρίας του, ἀνεγείρεται ἀκουσίως πλέον τοῦ δέοντος ἐκ τῶν κάτωθεν ἢ καταπίπτει πλέον τοῦ πρέποντος ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ ἡ τρομερὰ αὐτὴ κατὰ τῆς ἐθιμοτυπίας ἐπανάστασις, θὰ καταδιώκῃ τὸ σημνὸν πνεῦμά του ἐπὶ μῆνας, καθ' οὓς θὰ εὑρίσκηται εἰς τὴν τρομερὰν θέσιν νὰ ἐρωτᾶται εἰς τὰς συναναστροφάς του, περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἀπαισίας σκηνῆς, ἧς ὑπῆξε μάρτυς, καὶ ἥτις ἐπέφερε καίριον τραῦμα κατὰ τῆς ἀγγλικῆς ἠθικότητος.

*

Ὅλαι ἐκεῖναι αἱ μικραὶ ἀπολαύσεις, αἵτινες προστιθέμεναι ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κατοίκου τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων, ἐλλείπουσιν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῶν τυπικῶν τέκνων τοῦ Βορρᾶ. Ὅλαι αἱ ἡδονικαὶ τῆς φαντασίας παρακρούσεις, ὅλοι τῆς καρδίας οἱ τρυφεροὶ παλμοὶ, καὶ τέλος τὸ μῖγμα ἐκείνου τοῦ ἐνστίκτου, τῆς ἰδέας, καὶ τοῦ αἰσθήματος ὅπερ καλεῖται Ἐλπίς. Διὰ τὸν Ἄγγλον, καθὼς ἐπλάσθη ὁ χαρακτήρ του καὶ ὡρίσθη ὁ βίος του, δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς, μέλλον ἀβέβαιον, καλυπτόμενον διὰ χρυσῆς αὐλαίας· δι' αὐτὸν ὑπάρχει πεποίθησις σταθερὰ, πλὴν μονότονος καὶ σκληρὰ πεποίθησις. Ὄχι αὐλαῖαι χρυσαὶ ἀνεγερθησόμεναι στιγμήν τινα, ὅπως δείξωσι φῶς, ἢ ζόφος, ῥοδῶνας ἢ ἀκανθῶνας, ἀλλὰ πίναξ τυπικὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει καὶ τὸ ἐλάχιστον λεπτὸν ὅπερ ἡ ζωή του θὰ διατρέξῃ καὶ τὴν μικροτέραν ἀτραπὸν ἣν θὰ διέλθῃ, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν τάφον του, καὶ τὸ λεπτότερον νῆμα ὅπερ θ' ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ ἱστοῦ τοῦ μέλλοντός του. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίσῃ ὑπὸ τίνων ἐγεννήθη, καὶ δύναται ἐκ τῶν προτέρων νὰ γράψῃ τὸν βίον του. Ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ἐκεῖνο τὸ ἔργον ἢ τοῦτο ὅπως προλογίσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον διάδημά του, καὶ τῆς μικροτέρας στιγμῆς τὴν ἐνασχόλησιν, καὶ τὸ τελευταῖον φαρδήνιον, ὅπερ ἐὰν φθάσῃ μέχρις ἐκείνης ἢ ταύτης τῆς ἡλικίας, θ' ἀφήσῃ εἰς τὰ τέκνα του. Ἔμπορος, ὑπάλληλος, λόρδος, βιομήχανος, ἱερεὺς, στρατιώτης, ὅ,τι δήποτε ἐκ τουτων καὶ ἂν ἦναι, ἡ ὕπαρξίς του θὰ εἶναι μία ἁπλῆ ἐπανάληψις τοσούτων ἄλλων ὑπάρξεων τῆς τά-

μα τῆς χωροφυλακῆς, νὰ μὴν ἀποκρύψῃ ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Ἠλίαν Καϊμάκην. Δι' καταθέσεις του αὐταὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ἦτο ἐν γνώσει.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅπερ μᾶς πείθει περὶ τῆς ἐνοχῆς· ἀλλὰ θὰ σταματήσω ἐδῶ, διότι θὰ παρακολουθήσω τὴν ἀνάκρισιν, ὅπως ἔλαβε χώραν· καὶ ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου θέλω σᾶς παραστήσει καὶ ἄλλα γεγονότα, πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ ὅ,τι λέγω,

Ὁ Εἰσαγγελεὺς Χαλκίδος λαμβάνει ὁδηγίας νὰ ὑποβάλῃ εἰς ἀνάκρισιν τὸν Ταμίαν Καϊμάκην· ἀλλ' εἰς τὸ Γραφεῖόν του δὲν εὑρίσκει κυανοῦν γραμματόσημον· μεταβαίνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ μετὰ μακρὰν ἔρευναν ἀνευρίσκει γραμματόσημον πλαστὸν ἐπὶ δύο παλαιῶν γραμμάτων προερχομένων ἐξ Ἀγίας Ἄννης. Ὁ μάρτυς Φιλάρετος μᾶς εἶπεν ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐσφύριζε καὶ ὁ Γοναταῖς ἐπιβαίνων τοῦ ἀτμοπλοίου μετὰ τρεῖς ὥρας εὑρίσκεται εἰς Ἀγίαν Ἄννην, εἰς τὸ ἐκεῖ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, ἔνθα ἀνακαλύπτει πλαστὸν γραμματόσημον καὶ ἐρωτῶν τὸν ταχυδρομικὸν Ἐπιστάτην, τὸν ἀγνοοῦντα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅτι ἀνεκαλύφθη πλαστὸν γραμματόσημον, ποῦ τὸ εὗρε, λέγει ὅτι τὸ ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἠλίαν Καϊμάκην. Θὰ μὲ εἴπῆτε: Πῶς, κύριε Εἰσαγγελεῦ, θεωρεῖς τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμούλη (ταχυδρομικοῦ Ἐπιστάτου Ἀγίας Ἄννης) ἀληθῆ; Δὲν ἐφέραμεν ἡμεῖς μάρτυρας καταθέσαντας ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ταχυδρομικὸν Ἐπιστάτην Ξηροχωρίου, καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Καϊμάκην; Διατί νὰ πιστεύσωμεν τὸν Σταμούλην, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐνοχοποιηθῇ, εὑρεθέντος ἅπαξ εἰς χεῖράς του κιβδήλου γραμματοσήμου; Ναί· ἠδυνάμην νὰ ἀμφιβάλλω εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμούλη, ἀλλ' ἔχω τὴν ἔκθεσιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅστις ἀναφέρει ἐν αὐτῇ ὅτι ἅμα ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Ἀγίας Ἄννης, ὁ Σταμούλης τῷ εἶπεν: τὸ γραμματόσημον τὸ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Καϊμάκην. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ εἴπῃ κατόπιν τοῦ Δάρα ὅτι τὸ ἔλαβε παρὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ Ἐπιστάτου Χαλκίδος; Τὸ γεγονὸς δὲν ἦτο γνωστὸν οὔτε εἰς τὴν Χαλκίδα. Πρὸ τριῶν ὡρῶν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἦτον ἐκεῖ καὶ ὁ ταχυδρομικὸς Ἐπιστάτης δὲν ἤξευρε τίποτε· πῶς λοιπὸν νὰ γνωρίζῃ ὁ Σταμούλης; Ἀλλ' ἤδη κατετέθη ἐνώπιόν σας ὅτι ὁ Δάρας ἐχρημάτισε δήμαρχος καὶ ἦτο εἰς ἀντίθετον πρὸς τὸν Σταμούλην κόμμα· ὅτι δὲ ἡ κατάθεσις τοῦ Δάρα δὲν ἦτο σπουδαία, ἐξάγεται ἐκ τούτου ὅτι κλητευθεὶς ὡς μάρτυς δὲν ἐνεφανίσθη· εἶναι ἀσθενής; ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ πιστοποιητικὸν ἰατροῦ; Δὲν ἐνεφανίσθη, διότι θὰ ἔβλεπεν ὅτι ἡ κατάθεσίς του ἤθελε καταστραφῇ ὑπὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Εἰσαγγελέως· δὲν ἐνεφανίσθη, διότι ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἀπὸ ἐδῶ θὰ μετέβαινεν εἰς τὰς ποινικὰς φυλακάς. Ἀλλὰ διατί ἦλθεν εἰς Χαλκίδα νὰ ἀγοράσῃ γραμματόσημον καὶ δὲν μετέβη εἰς Ξηροχῶρι; Μήπως ἦλθεν ἐπίτηδες; Ἦτο μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον, ἔλαβε τὰ ἔξοδά του παρὰ τοῦ δημοσίου, εἶχε καὶ γραμμάτια νὰ ἐξαργυρώσῃ καὶ ἠγόρασε γραμματόσημα. Τί δὲ ἀποδεικνύει τὸ γεγονὸς τοῦ Σταμούλη; Ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ εὑρισκόμενος ἐν ἀγνοίᾳ ὅτι τὰ γραμματόσημα εἶναι κίβδηλα, λέγει ἀμέσως ἀπὸ ποῖον τὰ παρέλαβεν. Ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένζας, ἐὰν ἦτο ἀθῶος, θὰ ἔπραττεν ὅ,τι καὶ ὁ Σταμούλης.

Κατὰ τὴν 21ην Ἀπριλίου εἰς χεῖρας τοῦ Καϊμάκη—κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμούλη—ὑπῆρχε κίβδηλον γραμματόσημον. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα κίβδηλα γραμματόσημα ἔδωκεν ὁ Διναρᾶς εἰς τὸν ὑποταμίαν Γρηγοράκην πρὸς ἐξαργύρωσιν· ὁ Διναρᾶς ἐρωτηθεὶς εἶπεν ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Πέτρον Καϊμάκην καὶ οὗτος ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του· ὁ Πέτρος Καϊμάκης δὲν εἶναι μικρὸ παιδί, εἶναι νέος δεκαοκταετής. Ἐὰν ἡ κατάθεσις τοῦ παιδὸς ἐκείνου ἦτο ψευδής, ἠδύνατο δεκαοκταετὴς υἱὸς νὰ ἐπιρρίψῃ τοιοῦτον ἔγκλημα ἐπὶ τοῦ πατρός του; Ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, διότι κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι δύναται νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς φυλακάς· τὸ αἴσθημα τοῦ υἱικοῦ φίλτρου ὑπεχώρησε καὶ ἐπεκράτησε το αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρησίας. Ὅταν ὀλίγον καθησύχασεν, ὅταν τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι διατρέχει κίνδυνον, τότε ἤρχισε νὰ μεταβάλῃ τὰς καταθέσεις του.

Ὁ πατὴρ Καϊμάκης ἐρωτώμενος τὴν πρώτην φορὰν λέγει: Ὄχι, δὲν ἔστειλα ἐγὼ γραμματόσημον. Ὅταν τοῦ εἶπον ὅτι τὸ κατέθεσεν ὁ υἱός του, σχίζει τὰ ἱμάτιά του· καὶ μετ' ὀλίγον μᾶς λέγει: πιθανὸν, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Θρασύβουλος Βελέντζας πέρασε μὲ τὴν βαλίζα του τὴν ὁποίαν ἴσως ἄνοιξεν ὁ υἱός του καὶ ἔκλεψε τὴν κόλλα τοῦ γραμματοσήμου. Καὶ μέχρι τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν διεκήρυττεν ὁ Καϊμάκης ὅτι ὁ υἱός του τὸ ἔκλεψε. Σήμερον δὲ τί σᾶς εἶπε; Ἀρχίζω, λέγει, νὰ διστάζω ὅτι πράγματι τὸ ἔκλεψεν ἀπὸ τὸν Βελένδζαν· διότι ἂν τὸ ἔκλεπτε, θὰ τὸ εἶχε τσαλαχωμένο· ἀμφιβάλλω σήμερον ἂν καὶ ἡ ὑπόνοιά μου αὐτὴ εἶναι ἀληθής· αὐτὸ τὸ τσάκισμα ἀποδεικνύει ὅτι δὲν τὸ πῆρε. Ἀλλὰ, κύριε Καϊμάκη, ὁ υἱός σας ταξειδεύει χωρὶς σεντοῦκι; Δὲν ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐναποθέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἀτσάκιστο;

Ἐὰν λοιπὸν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ κατάθεσις τοῦ Σταμούλη εἶναι ἀληθὴς καὶ συνδέσωμεν τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Καϊμάκη πρὸς τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ τοῦ Καϊμάκη, ὅστις δὲν τολμᾷ νὰ ἀρνηθῇ τὸ γεγονὸς τῆς ὑπεξαιρέσεως, δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι σὺ Καϊμάκη τὸ ἔδωκες εἰς τὸν υἱόν σου διὰ νὰ τὸ ἐξαργυρώσῃ; Θὰ εἴπῆτε: τί ἀνάγκη νὰ τοῦ δώσῃ γραμματόσημον; Δὲν τοῦ ἔδιδε χρήματα; Ἀλλὰ τὸ γραμματόσημον δὲν τὸ ἔδωκε διὰ νὰ ὠφεληθῇ τὰς ὀλίγας δραχμάς, ἀλλὰ ἤθελε ν' ἀποστείλῃ τὸ κίβδηλον γραμματόσημον καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν διὰ νὰ ἴδουν ἂν περνᾷ ἢ ὄχι καὶ νὰ ἐξασφαλισθῶσιν οὕτω διὰ τὴν μέλλουσαν κατανάλωσιν.

Ὀφείλομεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν κατάθεσιν τοῦ Σταμούλη καὶ νὰ ἴδωμεν ἂν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν: σὺ Καϊμάκη, εἶσαι ἀθῶος, σὺ, Σταμούλη, ψευδορκεῖς! Ἀλλ' ὁ Καϊμάκης δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ ἀποδείξεις πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν καταθέσεων τοῦ Σταμούλη.

Ἂς ἴδωμεν τώρα ποῖον εἶναι τὸ ἐνοχοποιοῦν τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν καὶ τὸν Ἰωάννην Βελένδζαν· τί ἔχουν νὰ κάμουν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Ὁ Ἠλίας Καϊμάκης λέγει, ὅτι ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ ἐπρότεινε ν' ἀγοράσω εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐλάμβανον ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διεύθυνσιν τοιοῦτο, δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Ἡ ὁμιλία μας αὐτὴ ἐγένετο κατὰ τὴν Μεγάλην ἑβδομάδα ἢ κατὰ τὸν Διακαινήσιμον. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν του κατάθεσιν ὥρισεν ὡς ἡμέραν τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς τὴν 10ην Ἀπριλίου.

* *
*

Ἐδῶ παρεμβάλλεται μία ἀρωματικωτάτη παρένθεσις· ὁ ἀρειμάνιος Ἀχιλλεὺς Βελένζας ἐκβιάζει μικρὰν διακοπὴν εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, ἐκβιαζόμενος καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ του Ἀχιλλέως. Τὸ δικαστήριον τῷ δίδει τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ, λέγον ὅτι πρέπει νὰ διακοπῇ ἡ συνεδρίασις· ὁ Ἀχιλλεὺς διαμαρτύρεται ὅτι ἂν εἶναι νὰ διακοπῇ ἐξαιτίας του, *δὲν κάμνει τίποτε*, ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος ἀφοῦ εἶναι λέγει ἀνάγκη, πηγαίνετε. Μετὰ πολλὰ πείθεται ὁ Ἀχιλλεὺς, τὸ ἀκροατήριον τὸν περιμένει ἐκδικηθέντα οὕτω τόσην ταπείνωσιν καὶ ἐπανεργόμενος ἐπιτρέπει εἰς τὸν Εἰσαγγελέα νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπεῖσαν ἀγόρευσίν του.

* *
*

Πρὶν ἔλθω ἐκεῖ ὅπου διέκοψα τὴν ὁμιλίαν μου, πρέπει

ξεώς του. Δὲν λαμβάνει τὸν κόπον ν' ἀπασχολῇ τὰς σκέψεις τῆς ἡμέρας ἢ τὰ ὄνειρα τῆς νυκτὸς εἰς λαμπρὰ σχέδια, εἰς φαντασιοπληξίας, εἰς ἐπίδοξα πλούτη, ἢ μέλλουσαν ἀπόλαυσιν. Μεταβάλλει τὸ εἰσόδημα ὅπερ τῷ παρέσχεν ἡ γέννησις ἢ ἡ ἐργασία, εἰς Ῥοστμπίφ, Ζῦθον, ἐφημερίδας καὶ τέϊον, καὶ ἀφ' οὗ φροντίσῃ κατὰ τὴν ἔναρξιν πάσης ἡμέρας νὰ πράξῃ τὴν περίεργον ταύτην συναλλαγὴν, ἀφιεροῖ τὴν ἡμέραν του εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν νύκτα του εἰς τὸν ὕπνον. Ὁποία θαυμασία πρακτικότης! Ἀλλὰ καὶ ὁποία μονότονος ζωή!...

*

Θὰ μὲ συγχωρήσητε ἄρά γε, ὦ τέκνα τοῦ Ἰλισσοῦ, νὰ φέρω ἤδη ἓν ἄξιωμα, ὅπερ θὰ συνταράξῃ φρικτῶς ὅλας τὰς φυσιολογικὰς ἰδέας τοῦ εὐφαντάστου πνεύματός Σας; Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ εἴπω ὑπὸ τὸν αὐθάδη ἴσως τύπον τῆς ὁριστικότητος καὶ τῆς γενικότητος, ὅτι ἐν Λονδίνῳ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνο ὅπερ καλεῖται παντοῦ *Ἔρως*; Ἐρωτήσατε τὴν τρυφερωτέραν νεανικὴν ὕπαρξιν ἐνταῦθα τί ἐστι Ἔρως, καὶ θὰ σοὶ ἀπαντήσῃ μετὰ μειδιάματος: «Χίμαιρα.» Ἀποταθῆτε εἰς τὸν λαιμαργότερον ἀναγνώστην τοῦ Σαίξπηρ, ἢ τοῦ Οὐώλτερ Σκότ, ἢ τοῦ Κοῦπερ, καὶ θὰ τὸν ἀκούσητε, ἀπαγγέλλοντα τὰς ἡδυπαθεστέρας σελίδας τῶν ῥωμαντικῶν τούτων συγγραφέων μέχρι κεραίας, ἀλλ' ὅταν θὰ ζητήσητε πλὴν ἰδέαν του, θὰ σοὶ εἴπῃ: Θαυμάζω, πλὴν δὲν αἰσθάνομαι. Πλησιάσατε τὴν αἰσθητοτέραν, τὴν ἥκιστα Ἀγγλίδα, δεσποινίδα, ὁμιλήσατε εἰς αὐτὴν περὶ Σελήνης, περὶ δρόσου, περὶ ἀστέρων, περὶ πάθους, φλογὸς, Ἀγγέλων, καρδίας, παλμῶν, σκιρτήσεων ὅλων αὐτῶν ἐπὶ τέλους τῶν τρομερῶν στοιχείων, ἅτινα κατορθοῦμεν νὰ συνάζωμεν, ὅπως ἀποτελέσωμεν τὴν λεγομένην *Ἐρωτικὴν Μίθην*, καὶ μετὰ τὴν εὔγλωττον αἰσθηματικὴν ὁμιλίαν σας, ἡ ἁβρὰ νεᾶνις θὰ χασμηθῇ, καὶ ἐὰν εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον εὐαίσθητος, θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ σᾶς εἴπῃ: «Τί εἶναι αὐτό;» ὅπερ ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Νικηφόρον τὴν ἄδειαν νὰ φωνάξῃ δίκην μεταφραστικῆς ἠχοῦς «Καλὲ τ' εἶν' τοῦτα;» Ἐὰν ἦναι ἀληθὴς ἀγγλίς, θὰ ἀποκαλέσῃ τὸν νέον Πυγμαλίωνα «Stupid, foolish, bête» (εὐήθη, παλαβὸν, ζῶον), καὶ θὰ τρέξῃ γελῶσα νὰ εἴπῃ εἰς τὰς φίλας της, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος «Spoke non sense» (τῆς εἶπε ἀνοησίας). Οὕτω ἀποκαλοῦσιν ἐνταῦθα πᾶσαν φλογερὰν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν. Δυστυχῆ Παράσχε!!

*

Πολὺ διαφέρει ἐὰν, ἀντὶ νὰ ὁπλισθῇς μὲ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς, Γαλλικὰς, Ἰταλικὰς, Ἱσπανικὰς, ἐκφράσεις, γονυκλισίας, καὶ ἱκεσίας, ἐγερθῇς πρωΐαν τινα, λάβῃς ἕνα καλὸν πρόγευμα ἐξ ὠῶν, χοιρομηρίου, βουτύρου, ἰχθύος, ψυχροῦ κρέατος, καὶ τείου,—Τοῦτο εἶναι τὸ σύνηθες λιτὸν πρόγευμα, ὅπερ βλέπεις εἰς ὅλας τὰς τραπέζας τοῦ Λονδίνου—βάλῃς τὰ χειρόκτιά σου, ἐρυθροῦ χρώματος εἰ δυνατὸν, ἐπιθέσῃς κολοσσαῖόν τινα πῖλον, θέσῃς ὑπὸ μάλης τὸ ἀένναον ἐνταῦθα ὅπλον, τὸ ἀλεξίβροχον, ἀναρτήσῃς ἀπὸ τοῦ ἐσωκαρδίου σου βαρεῖάν τινα χρυσῆν *καδένα*, ὀχυρωθῇς μ' ἕνα ἀδάμαντα, ἐὰν δύνασαι, καὶ ἐπὶ τέλους ὡς ἐπισφράγισιν φορτώσῃς τὴν κομβιοδόχην σου μὲ ἓν γιγαντιαῖον μπουκέτο, ἐὰν, λέγω, πράξῃς ὅλα ταῦτα, καὶ κρούσῃς τὸν κώδωνα τῆς θύρας τῆς σκληρᾶς Miss, πολὺ διαφέρει. Θὰ σὲ εἰσαγάγωσιν εἰς τὸ Draming-Room, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεις νὰ λάβῃς μίαν γωνίαν, μίαν ἕδραν, καὶ ἕνα τόμον τοῦ Μίλτωνος. (Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ)· καὶ νὰ διαθέσῃς τὴν μορφήν σου ἐπὶ τὸ φλεγματικότερον. Θὰ ἀνοίξῃ ἡ θύρα, θὰ ἐμφανισθῇ ὁ Ἄγγελος τῶν ἐρώτων Σου, (πρὸς Θεοῦ, μὴ ἐκφέρῃς ἐνώπιόν της τὴν φράσιν ταύτην) θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ καιροῦ, περὶ τοῦ θαυμασίου τούτου συνθήματος τῆς συνδιαλέξεως, ὅπερ, ὡς ὁ θάνατος, «equo puliat pede, pauperum tabernai, regum que turris,» θὰ τῇ ἀποκριθῇς κατὰ τὴν περίστασιν, πλὴν πάντοτε, φλεγματικῶς, καὶ, εἰ δυνατὸν, ὀλίγον χασμώμενος, θὰ συζητήσητε περὶ Μίλτωνος, εἶτα κατὰ φυσικὸν λόγον περὶ Παραδείσου, θὰ σοὶ εἴπῃ ὡς ὅλαι αἱ Ἀγγλίδες ὅτι μαίνεται διὰ τὸν «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον» τοῦ ἐγχωρίου ποιητοῦ, καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας μισεῖ τὸν «Ἀνακτηθέντα Παράδεισον», θὰ συμφωνήσῃς μὲ τὴν ἰδέαν της καὶ ἐὰν φοβεῖσαι μήπως ἡ ἐμφάνισις τῆς Δεσποίνης διακόψῃ τὴν πολιορκίαν σου, λαμβάνεις ἐνταῦθα ἀφορμὴν ἐφόδου, ἐξάγεις ἓν γενναῖον χάσμημα, σταυρώνεις τὸν πόδας Σου, συμπλέκεις νωχελῶς τοὺς βραχίονάς Σου ὑπὲρ τὴν κεφαλήν Σου, καὶ μετὰ τῆς ἀγγλικωτέρας ψυχρότητος τῇ ῥίπτεις, δίκην τεμαχίου ἄρτου εἰς κύνα, μίαν μηδαμινὴν φιλοφρόνησιν, π.χ. ὅτι ὁ ποῦς της εἶναι πολὺ μικρὸς, ἢ ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της εἶναι γλαυκοὶ, καὶ ὅτι ἀγαπᾷς τὸ γλαυκὸν χρῶμα, καὶ εἶτα τόνισον ἓν εὔηχον πλέον χάσμημα. Τετέλεσται! Ἡ ὡραία Δεσποσύνη ἐρυθριᾷ, νεύει τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὰ κάτω, λαμβάνει παθητικὴν στάσιν καὶ περιμένει νὰ εἰσέλθῃ ἡ μήτηρ της, ἢ ἡ ἀδελφή της, ὅπως τῆς εἴπῃ ὅτι εἶσαι ὁ φίλος της, ὁ ἀγαπητός της (her friend, her darling.) Καὶ ἔκτοτε ἀρχίζει τὸ στάδιον τῶν ἐρώτων Σου ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ παράδοξος ἐκείνη ἐξομολόγησις.

*

Πλὴν μὴ καυχᾶσαι διὰ τὴν κατάκτησιν. Ἐὰν θέλῃς νὰ τὴν ἀπολαύσῃς τὴν νίκην αὐτὴν, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μεταχειρισθῇς τὸν χαρακτῆρα ὅστις τὴν παρήγαγε. Ἡ ἐρωτική Σου ἀπόλαυσις πρέπει νὰ ἦναι ἀγγλική, ἄλλως τὴν ἔχασες διὰ παντός. Πρέπει νὰ ἐγάλῃς ἀπὸ τὸν νοῦν

νὰ σᾶς εἴπω ὅτι κατὰ τοῦτο ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἡ ἀνάκρισις, διότι ἐφηρμόσθη τὸ σύστημα ὅπερ ἐφαρμόζεται εἰς τὰ πεπολιτισμένα κράτη, τὸ σύστημα τοῦ νὰ λαμβάνηται ἡ ἀπολογία τῶν κατηγορουμένων πρὶν συνεννοηθῶσι πρὸς ἀλλήλοις ἢ λάβωσι συμβουλὰς παρ' ἄλλων περὶ τῶν ἀπαντήσεων ἃς μέλλουν νὰ δώσουν. Αἱ ἀνακρίσεις ἐνηργοῦντο ἐν Χαλκίδι καὶ ἐν Ἀθήναις. Τούτου δ' ἕνεκα τοὺς τέσσαρας συγκατηγορουμένους αὐτοὺς, ἀντὶ νὰ τοὺς ἔχωμεν συμφώνους, τοὺς ἔχομεν ἐπιρρίπτοντας τὸ ἔγκλημα τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Ὅταν ὁ Καϊμάκης ἐξητάσθη κατὰ πρώτην φορὰν δὲν εἶχεν εἰπῆ τίποτε περὶ Θρασυβούλου Βελένδζα· ἀλλ' ὅταν ἤκουσε τὴν κατάθεσιν τοῦ υἱοῦ του, τότε ἤρχισε νὰ κάμνῃ ἐκμυστηρεύσεις περὶ τοῦ Βελένδζα. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπομιμούμενος τὸν Ἀχιλλέα Βελένδζαν δὲν ἔλεγε γρῦ. Οὔτε ὁ Ἀχιλλεὺς ὡμολόγει περὶ Καϊμάκη, οὔτε αὐτὸς περὶ ἐκείνου.

Θὰ λάβωμεν ἐκεῖνα τῶν γεγονότων ὑπ' ὄψιν ὅσα εἶναι σύμφωνα μὲ τὰς καταθέσεις τῶν ἄλλων μαρτύρων. Τὴν Μεγάλην ἑβδομάδα εἶπεν ὁ Καϊμάκης ὅτι ἦτο ἀπὼν ἀπὸ τὸ Ταμεῖόν του, ὅτε ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἔφερεν ἐκεῖ μίαν ῥαπτικὴν μηχανὴν καὶ τὴν βαλίζαν του. Ἐν τῇ δευτέρᾳ του καταθέσει εἶπεν ὅτι τὸ γεγονὸς ἔλαβε χώραν τὴν 10ην Ἀπριλίου. Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶπον ὅτι ὁ Βελένδζας ἀνεχώρησε τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἤτοι τὴν 15ην Ἀπριλίου καὶ τὴν 16ην εὑρίσκετο ἐν Χαλκίδι. Ὁ ῥακοπώλης μᾶς εἶπεν ὅτι δέκα ἕως δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξετάσεώς του (γενομένης τῇ 4ῇ Μαΐου) ὁ Βελένδζας ἦτο εἰς Χαλκίδα, ἤτοι τὴν 20 Ἀπριλίου. Πρέπει λοιπὸν ὡς μέσον ὅρον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ τὰς 16—21 Ἀπριλίου ὁ Βελένδζας ἦτο εἰς Χαλκίδα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐγένετο ἡ πρότασις περὶ πωλήσεως γραμματοσήμων εἰς τὸν Καϊμάκην, τοῦθ' ὅπερ καὶ ὁ Βελένδζας δὲν ἀρνεῖται λέγει μόνον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δεκαλέπτου, ἐνῷ ὁ Καϊμάκης βεβαιοῖ ὅτι περὶ εἰκοσαλέπτου. Ὁπωσδήποτε, ὁ Βελένδζας εὑρίσκετο εἰς Χαλκίδα καὶ ἐζήτει νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν Καϊμάκην. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ ἀδελφός του Ἀχιλλεὺς ἔστειλε τὸ κίβδηλον γραμματόσημον εἰς Σῦρον. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἐποχὴν (21ην Ἀπριλίου) ὁ Καϊμάκης ἔδωσε κίβδηλον γραμματόσημον. Περίεργον! καθ' ἃ ἡμέρας ὁ Βελένδζας ἦτο εἰς Χαλκίδα, ἀνακαλύπτονται τὰ κίβδηλα. Καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ προσφύγωμεν εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Καϊμάκη, ἔχομεν ἄλλα γεγονότα μαρτυροῦντα τὸ κίβδηλον. Ὁ ἴδιος Θρασύβουλος δὲν μᾶς λέγει ὅτι τὸ γραμματόσημον ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ ἦτο ἄλλου εἴδους· τὸ ἠρνήθη τότε ὁ Καϊμάκης· κατόπιν δὲ εἶπε: στεῖλ'το. Πλὴν ποῖον εἶναι τὸ γραμματόσημον αὐτός; Τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποστείλει μετ' ἐπιστολῆς του καὶ τὸ ὁποῖον μᾶς εἶπεν ὅτι ἦτο ἐκ τοῦ περισσεύματος τοῦ Ταμείου Θηβῶν. Ἡμεῖς ἐδῶ δὲν δικάζομεν τὸ ἔλλειμμα τοῦ Ταμείου Θηβῶν· ἐνόσῳ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐκκρεμὴς, δὲν λέγομεν ὅτι εἶναι ἔνοχος. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος σήμερον ὡμολόγησεν ὅτι ἄρησεν ἔλλειμμα. Πῶς λοιπὸν, ἀφ' οὗ εἶχε τὸ Ταμεῖον τῶν Θηβῶν **ἔλλειμμα**, συμπεριέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ φεύγων **περίσσευμα** διαχειρίσεως; Τί μᾶς εἶπεν ὁ Γρηγοράκης; Τότε μόνον δύναται νὰ λάβῃ ὁ ταμίας γραμματόσημον, ὅταν τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ὑπάρχῃ ἐν τῷ Ταμείῳ. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀντιτίμου ἐν τῷ Ταμείῳ ὑπῆρχεν ἔλλειμμα 600,000 δραχμῶν. Καὶ τί ἔγινε τὸ ἐκ τοῦ περισσεύματος αὐτοῦ γραμματόσημον; Εἰς τὰς 15 Δεκεμβρίου δὲν ἦτο πλέον Ταμίας Θηβῶν. Τὸ δὲ γραμματόσημον αὐτὸ τὸ ἐφύλαττε μέχρι τῆς 10ης Ἀπριλίου· λέγει ὅτι δὲν τὸ ἐξηργύρωσε, διότι δὲν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων. Καὶ ὁ Τάσσης λέγει ὅτι ὡρειλεν εἰς τὸ ἐν Χαλκίδι ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης 3000 δραχμάς. Ἄφινε δηλαδὴ τὸ κεφάλαιον τοῦ γραμματοσσήμου νεκρὸν καὶ δὲν τὸ ἐξηργύρονε, ἐνῷ τὸ χρέος του τὸ ἐπλήρωναν οἱ ἔγγυηταί του. Ὅταν ἐρωτᾶται, διατί δὲν τὸ ἐξηργύρονε τὸ γραμματόσημον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπαντᾷ ὅτι εἶναι τὸ ἴδιον. Καὶ μετά τινα σκέψιν λέγει: διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ὑποκατάστημα τῆς Τραπέζης ἐν Χαλκίδι· ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ στείλῃ τὸ γραμματόσημον μὲ τὸν ἀνεψιόν του Ἰωάννην καὶ μὲ κίνδυνον νὰ χαθῇ ἀκόμα, διότι ὁ Ἰωάννης τὸ κρατοῦσε εἰς χεῖρας. Διατί δὲν τὸ ἐπλήρονεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν; Ὁ Τάσσης, ὁ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπέζης ἐν Χαλκίδι, μᾶς εἶπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸ πληρώσῃ ἐκεῖ· δὲν δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι δὲν τὸ ἐγνώριζε, διότι ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας εἶναι πολυμήχανος· ἐνεργεῖ χρηματιστικὰς πράξεις· ἀγοράζει χρεώγραφα. Τὰ γραμματόσημα λοιπὸν φεύγουν καὶ πηγαίνουν εἰς Χαλκίδα. Ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἰωάννης Βελένδζας εἰς Χαλκίδα, εἶχεν ἤδη γίνει κατ' οἶκον ἔρευνα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του. Παραδίδει δύο ἐπιστολὰς τοῦ θείου του πρὸς τὸν Καϊμάκην, ἐν ᾗ λέγεται ὅτι τοῦ στέλλει διακόσια φύλλα γραμματοσήμου· ὁ δὲ Ἰωάννης τί κάμνει; Καίει τὸ γραμματόσημον. Τὸ καίει! Τοῦ ῥίχθηκαν ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφή του. Τί εἶναι ὁ Ἰωάννης Βελένδζας; Εἶναι παιδὶ δέκα ἐτῶν; Εἶναι παιδὶ ὥστε νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ δεκαλέπτου καὶ τοῦ εἰκοσαλέπτου; Εἶναι νέος εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν, ἀνεπτυγμένος· καὶ ὅμως τὸ ἔκαψα, λέγει, τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον, τὸ κατέστρεψα. Ἐγνώριζα ὅτι ἡ καταδίωξις ἐγίνετο κατὰ τοῦ εἰκοσαλέπτου, καὶ ὅμως τὸ καίει τὸ δεκάλεπτον, ὡς λέγει. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔκαυσε, τί κάνει; Σηκόνεται καὶ πηγαίνει εἰς τὸ Ξηροχῶρι, χάνεται. Εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ πιστεύσωμεν τοῦτο; Εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι κατέστρεψε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θείου του, διότι αὐτὸ τὸ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον ἡμεῖς παραδεχόμεθα ὡς εἰκοσάλεπτον, κυανοῦν, κίβδηλον, αὐτὸς τὸ θέλει δεκάλεπτον, κόκκινον, γνήσιον; Διότι τότε θὰ ἠδύναντο νὰ εἴπωσιν: Ἔχομεν γνήσιον γραμματόσημον καὶ ἰδού το. Διότι τότε δὲν θὰ ἐγέννα τόσας ὑπονοίας τὸ γραμματόσημον αὐτὸ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μπαίνει ἐντὸς κασέλας, πάντοτε εὑρίσκεται γυμνὸν, ξεσχισμένο, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου μέχρι τοῦ Ἀπριλίου εἶναι ἀπολωλὸς, τὴν 24ην Ἀπριλίου ἀναφαίνεται ὡς *ρολὼ* ὑπὸ μάλης τοῦ Θρασυβούλου Βελένδζα καὶ ἀπὸ τὴν μάλην αὐτοῦ περνᾷ εἰς χεῖρας τοῦ μάρτυρος Οἰκονομίδου, ἐννοεῖται ὅτι εἶναι πάλιν σχισμένο, ἑπομένως ἀγοράζει σχοινὶ διὰ νὰ τὸ δέσῃ καὶ ἐνῷ τὸ ἀνοίγει βλέπει ὅτι εἶναι κόκκινο.

Σπουδαίως λοιπὸν δυνάμεθα νὰ βάλωμεν βάσιν εἰς τὴν κατάθεσιν τῶν μαρτύρων; Ὅταν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἐν τῇ ἐπιστολῇ του δὲν ἀναφέρει δεκάλεπτον, οὔτε εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀπόδειξις, ἀλλὰ γράφει ἁπλῶς πρὸς τὸν Καϊμάκην: σοῦ στέλλω τὸ γραμματόσημον καὶ στεῖλέ μου τὸ ἀντίτιμον; Τί δὲ λέγει ὁ Καϊμάκης; Ὅτι ἐπρόκειτο περὶ εἰκοσαλέπτου γραμματοσήμου. Καὶ ὅταν εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα προστεθῇ λοιπὸν καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ κατηγορουμένου ὅτι πρόκειται περὶ εἰκοσαλέπτου; Δὲν ἔχομεν καμμίαν δικονομικὴν ἀρχὴν καθ' ἣν ὁ κατηγορούμενος δὲν κάμνει κατηγορούμενον; Θὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ λέγει ὁ Καϊμάκης, δὲν εἶναι πιστευτός. Ἀλλ' εἶναι μόνη ἡ ἀπόδειξις τοῦ Καϊμάκη;

Ὅταν ἔχομεν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐστάλη εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, ὅταν μεταξὺ τῆς 16ης καὶ τῆς 21ης Ἀπριλίου ἔχωμεν τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν ἐν Χαλκίδι, ὅταν τὴν 18ην ὁ Ἀχιλλεὺς στέλνῃ πλαστὰ γραμματόσημα εἰς Χαλκίδα, ὅταν τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Καϊμάκης πωλῇ τοιοῦτο, δὲν θὰ εἴπωμεν ὅτι **ὑπῆρχε συνεννόησις μεταξὺ τῶν τεσσάρων** καὶ ὅτι ἀφοῦ ἐξοδεύθησαν μετοικικὰ κίβδηλα γραμματόσημα, ἐστάλη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τὸ δέ pot ὅπερ ὑπῆρχε; Πλὴν τῶν καταθέσεων ἄλλων μαρτύρων, ὅτι διέθετεν ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας κίβδηλα γραμματόσημα, ἔχομεν καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ καλογήρου Θεοκλήτου Μπούμπουλη. Καὶ δὲν εἶναι περιφρονητέα ἡ κατάθεσις αὐτὴ, ὅταν τὴν συμπαραβάλωμεν πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ ἱεροδιακόνου· ἡ κατάθεσις τοῦ μοναχοῦ θὰ εἶναι ψευδής. Σήμερον πᾶσα ἀμφιβολία περὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς ἤρθη. Παραδέχομαι, εἶναι ἀληθὲς, ὅτι καὶ ὁ καλόγηρος καὶ ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ διάκονος εἶναι τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ οἱ τρεῖς. Ἀλλὰ τοῦ μὲν καλογήρου ἔχομεν μάρτυρα κατηγορίας, τοῦ δὲ διακόνου μάρτυρα ὑπερασπίσεως. Ἡ αὐτὴ κακότης ψυχῆς ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τοὺς δύο· ἀλλὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο πρέπει νὰ πιστεύσωμεν; Ποῖος ἐκ τῶν δύο εἶναι εὐκολώτερον νὰ ψευσθῇ; Ποῖος πρέπει νὰ ἔχῃ ῥυπαρωτέραν καρδίαν διὰ νὰ ψευδορκήσῃ. Ὁ ἐρχόμενος νὰ ῥίψῃ εἰς τὰς φυλακὰς ἕνα ἄνθρωπον ἢ ὁ ἐρχόμενος νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν του; Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εὑρέθησαν εἰς χεῖρας τοῦ καλογήρου γραμματόσημα τί ἐξάγεται; Ὅτι ἦσαν κίβδηλα; Ἂν ἐρωτήσωμεν τὸν ἡγούμενον, αὐτὸς μᾶς ἀρνεῖται ὅλος διόλου τὴν ὕπαρξιν τοῦ γραμματοσήμου; Τί δὲ μᾶς λέγει; Ὅτι εἶχε χαρτόσημον κινητὸν ὅπερ εἶχε κολλημένον καὶ τῶκοβε. Καὶ τοῦτο, ὥστε ἐὰν εἶδεν ὁ καλόγηρος, νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἦτο γραμματόσημον, ἀλλὰ χαρτόσημον. Ἀλλὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τὴν κατέστρεψεν, εἰπὼν ὅτι δὲν ἐνθυμεῖτο τὸ χρῶμα! Ἐὰν δὲν ἐροδεῖτο τὴν κατάθεσιν τοῦ καλογήρου, διατί νὰ ψευσθῇ ὅτι εἶχε χαρτόσημον κινητόν. Ὅτι δὲ ὁ Βελένδζας ἦτο φίλος τοῦ ἡγουμένου, ἀπόδειξις ὅτι τὴν 27ην, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Ἰωάννης Βελένδζας διῆλθε διὰ τοῦ Ταμείου Χαλκίδος καὶ ἔπειτα ἔγεινεν ἄφαντος ἦτο κρυμμένος ἐκεῖ. Ἐκεῖ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐφανερώθη. Τὸ γεγονὸς τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ τὴν 27ην συνεβαζόμενον μὲ τὸ περιστατικὸν ὅτι ὁ καλόγηρος εἶδεν εἰς τὸ σεντοῦκι τοῦ Ἡγουμένου γραμματόσημον, δὲν φέρει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦτο τὸ γραμματόσημον ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸν Καϊμάκην καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη;

Ἐξ ὅλων αὐτῶν συνάγω ὅτι ἔχομεν τὴν συνεννόησιν ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ὑπάρξῃ **σύστασις**. Ἀλλ' ὅταν ἔχωμεν τὴν σύστασιν, ἔχομεν καὶ τὴν κιβδηλίαν ἀποδεδειγμένην; Αὐτὴ εἶναι ἡ πρᾶξις περὶ ἧς δὲν ἠδυνήθην νὰ πεισθῶ. Πιθανὸν αὐτοὶ καὶ νὰ κατεσκεύασαν· ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως. Ἠμπορεῖ τις νὰ φθάσῃ διὰ συμπερασματος, ἀφοῦ δὲν λέγουν πόθεν τὰ πῆραν, οὔτε οὐρανόθεν ἐβέβαια τοὺς κατέβη καὶ νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτοὶ τὰ ἔκαμαν, ἀφοῦ μάλιστα οἱ πραγματογνώμονες ἀπεράνθησαν ὅτι ἦτο δυνανὴ ἡ κατασκευὴ των ἐν Ἀθήναις. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπόδειξις.

Κατὰ τὴν ἐμὴν λοιπὸν ἰδέαν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κιβδηλείαν, εἰσὶν ἀθῶοι· καθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν ἐν γνώσει κυκλοφορίαν των ἀπαιτῶ **νὰ κηρυχθῶσιν ἔνοχοι.**

* * *

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ Εἰσαγγελέως, ὡς σᾶς εἶπον ἦτο ξηρὰ, ἀλλὰ τόσον πρακτικὴ, τόσον καλὰ συνδυασμένη, καὶ τόσον ἐπὶ τέλους ἀληθινὴ, ὥστε τὴν ἤκουον εὐαρέστως· αἱ δυώμισι ὧραι καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ ἀγόρευσίς του μοὶ ἐφάνησαν ὡς ἡμίσεια· καὶ διὰ τοῦτο εἶχα φρέσκην πολὺ τὴν ὄρεξίν μου ν' ἀκούσω καὶ τοὺς συνηγόρους· τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν φίλοι μου παλαιοὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Σύρας.

Σου τὸ Quando le sere al placido, ἢ τὸ sur ton sein adoré» ἢ τὸ «εἰς τῆς λευκῆς ἀγκάλης της». Δὲν ὑπάρχει τι ἐξ αὐτῶν ἐδῶ. Ὀφείλεις νὰ ὑπολογίζῃς τὰς στιγμὰς, ὅπως ὑποθέσῃς τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ τρυφερὰ Μίς ἔχει παύσει νὰ ἐνασχολῇ τὰς σιαγόνας της, καὶ ἀφ' οὗ λάβῃς καὶ Σὺ τὸ γεῦμά Σου, πρέπει νὰ θέσῃς τὸ Froak-Coat, δηλ. τὴν ῥεδιγγόταν Σου, νὰ ἐμφανισθῇς εἰς τὴν αἴθουσάν της, νὰ συστηθῇς εἰς ὅλας τὰς ἐκεῖ εὑρισκομένας μονοτόνους μορφὰς, ὡς ὁ φίλος τῆς Μὶς Λιλᾶ ἢ τῆς Μὶς Φλῶρα, τῆς ἐρωμένης Σου δηλαδὴ, νὰ ἀναμιχθῇς ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν γενικὴν συνομιλίαν περὶ τοῦ Ἀφγανιστὰν, καὶ εἶτα νὰ καθήσῃς πλησίον τῆς «ψυχῆς» σου, καὶ νὰ τελέσῃς πανδήμως μετ' αὐτῆς τοὺς ἔρωτάς Σου. . . . ἀναγινώσκων εἰς αὐτὴν τὴν «Σραϊρανν» ἢ τὰ θρησκευτικωτερα χωρία τοῦ Μίλτωνος. Ἡ φλογώδης αὕτη ἐρωτικὴ διάχυσις θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον, θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ δωμάτιόν Σου κατοιμιγεμένος, ἐὰν ἦσαι Ἄγγλος φουρκισμένος, ἐὰν ἦσαι Ἰταλὸς, Ἕλλην κτλ. καὶ ἐὰν σοὶ ἀρέσκει, συνάπτεις ἔρωτας μετ' Ἀγγλίδος. . . .

*

Ὦ Βύρων! Βύρων! Βύρων! Πόσον εἶχες δίκαιον γενόμενος ἀρνησίπατρις καὶ κηρύξας τὸν πόλεμον καθ' ὅλων τῶν ἀκατανοήτων ὄντων, ἅτινα καλοῦνται Μίς. Εἶχες δίκαιον νὰ τρέχῃς πρὸς θήραν Ἀνδαλουσίων παρθένων καὶ Βοσπορίων Σαρκῶν. Καὶ εἶχες δίκαιον νὰ γράφῃς ὅτι τὸ μέλι ἐνταῦθα εἶναι κηρὸς, ἀφ' οὗ οἱ Ἄγγλοι ὁμιλοῦν καὶ αὐτοὶ περὶ Σελήνης τοῦ Μέλιτος!. . .

Timeson.

μὲ τοὺς ἄλλους εἶχα γνωρισθῆ· ἡ ὑπόθεσις μοὶ ἐφαίνετο τόσον σαθρὰ ὥστε ἐπερίμενον μετ' ἀπληστίας ν' ἀκούσω τὰ ἐπιχειρήματά των, τὸ θάρρος τῆς ἀπολογίας των, τὸν τρόπον τῆς ἀπαγγελίας των. Οἱ μάρτυρες ἦσαν κουραστικοί· ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν ἔκαμνε τὸν ῥήτορα· ἐπερίμενα λοιπὸν ὡς ἀπόλαυσιν τὴν εὐγλωττίαν τῶν συνηγόρων καὶ ἔχαιρον ὅτι θὰ περνοῦσα μ' αὐτὴν καλὰ τὴν Κυριακήν μου καὶ μέρος τῆς Δευτέρας, καὶ ὅτι μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς Τρίτης, ὅτε ὑπῆρχεν εὐκαιρία διὰ τὰς Ἀθήνας, θὰ γλεντοῦσα τὴν Σύραν, θὰ περιειργαζόμην τὰ ἐκλογικά των, θὰ ἐπεθεώρουν τὰ οἰνοπωλεῖά των, θὰ κατεσκόπευον τὰς διαθέσεις των, θὰ ἀπελάμβανον τὰ ζυθοπωλεῖά των, θὰ συνηντώμην μὲ μειδιῶντας Συριανοὺς ὀφθαλμοὺς, θὰ ἔκαμνε καμμίαν τρυφερὰν ἐπίσκεψιν, θὰ ἤκουον τὴν Καραμόντε ὡς *Λουτσία* ἢ Λουκίαν κατὰ τὰ προγράμματα τῶν Συριανῶν, θὰ ἐχάραττον ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου ἄλλας παρὰ Βελενδζικὰς σημειώσεις, αἵτινες ἤρχισαν νὰ μοὶ ἐμποιῶσι πλῆξιν καὶ θὰ ἐπανηρχόμην εἰς Ἀθήνας πλήρης φαιδρᾶς συριανῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ὀλίγον κωφὸς ἀπὸ τὰς μελωδικὰς φωνὰς τῶν ὀψοπωλῶν τῆς ἀγορᾶς της. Ἡ Σύρα εἶναι ἡ πρώτη ἑλληνικὴ πόλις, ἣν ἐπάτησα πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ὅτε πρὸ ὀκταετίας μετέβαινον εἰς Εὐρώπην. Ἦσαν καὶ τότε ἐκλογαί· ἀμέσως ἅμα ἀπέβην εἰς τὴν προκυμαίαν της, ἔπληξε τὰ ὦτά μου ὁ ὕμνος τῆς ἐλευθερίας, τὸν ὁποῖον ἐπαιάνιζεν ἡ συνοδεύουσα ὅμιλον ἐκλογέων μουσική. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἤκουον τὸν ὕμνον τοῦτον ἀπὸ μουσικῶν ὀργάνων ἐν ἑλληνικῷ ἐδάφει, συνειθισμένος νὰ τὸν ἀκούω καὶ νὰ τὸν συνταραγουδῶ ἐν εὐθύμῳ ὁμίλῳ φίλων. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἀμέσως ἐπλησίασα διαφόρους πολίτας καὶ τοὺς ἠρώτουν ἐκ περιεργείας ποῖον θὰ ψηφίσουν καὶ τότε ἐν τῷ ἅμα ὅλος μου ὁ ἐκ τοῦ Σολωμοῦ ἐνθουσιασμὸς ἐσβέσθη, διότι εἶδα τὴν ἀναίδειαν τοῦ λεμβούχου, τοῦ καφεπώλου, τοῦ πωλητοῦ χαλβᾶ τῆς Ζακύνθου, τοῦ κουρέως, διαβεβαιούντων με ὅτι θὰ ψηφίσουν «ἐκεῖνον ποῦ τοὺς πληρώσῃ καλλίτερα.» Αὐτὴ εἶναι ἡ πληγὴ τοῦ Συριανοῦ πληθυσμοῦ, ἡ αἰσχρὰ ἕξις ἥτις ἦτο τότε ἐν ἀκμῇ, ὁπότε καὶ οἱ ἐκλογικοὶ κατάλογοι ἦσαν νοθευμένοι καὶ ὁ τυχὼν ἐψήφιζε. Μοὶ εἶπον ὅτι τὸ κακὸν τώρα ἐμετριάσθη.

Τοιοῦτον μικρὸν περίπατον ἔκαμνεν ἡ φαντασία μου ἐνῷ κάπνιζε τὸ ποῦρόν της—ἐγὼ δὲν καπνίζω, ἀλλ' αὐτὴ . .— ὅτε σηκώνεται ἐκ τῶν συνηγόρων ὁ Ἀλοΐσιος Τόμαν—ὑποψήφιος βουλευτὴς—καὶ ἄρχεται διὰ φωνῆς λιγνῆς, παραξεσχισμένης, ἑνὸς ἀπελπιστικοῦ προοιμίου ὅπερ ἀπὸ βοῆς ἤρξατο, διὰ βοῆς διῆλθε, εἰς τὴν βοὴν ἐπέμενε καὶ διὰ βοῆς ἐξέπνευσεν — ἀφοῦ ὀλίγου δεῖν νὰ ἐκπνεύσωμεν οἱ ἀκροαταί του, «**ἐνθάδε κείμενος, θύματα τοῦ βρυχηθμοῦ Ἀλοΐσιου Τόμαν**». Δὲν μὲ πιστεύετε· δὲν εἶναι ἔτσι; Ἀκούσατε ὀλίγω τὰς βραχείας σημειώσεις ἃς συνέσφιγξα μέχρι συντριβῆς τοὺς δακτύλους μου διὰ νὰ τὰς κρατήσω: «Ὅταν παρά τινι ἔθνει μία μεγάλη μερὶς πολιτῶν γογγύζῃ διὰ τὴν κατάπτωσιν εἰς ἣν περιῆλθεν, ὅταν βρυχᾶται ὑποκώφως ὅταν ἀκούωνται γαγγυσμοὶ διὰ τὴν γενομένην σπατάλην, τότε ἀλλοίμονον! εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἀποδειχθῇ, ὅστις καταδειχθῇ ὡς συναίτιος! Τότε ὁ ἔμπορος ἐξεγείρεται, ὁ ἐργάτης ἀνορθοῦται ὁ χωρικὸς ὑψοῖ τὴν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν ἔχει κεκλιμένην καὶ μετὰ περιεργείας θεᾶται τὰ πέριξ, ἵνα ἴδῃ τίς ὁ ἀπορροφῶν τὸν ἱδρῶτα τοῦ λαοῦ διὰ σπόγγου ἀπορροφητικοῦ. Οὗτος λοιπὸν ὅσον μέγας καὶ ἂν ᾖ εἶναι ἄνθρωπος ἀπολωλός. Τὸ ῥεῦμα θὰ τὸν παρασύρῃ. Ἡ βοὴ ὑποκώφως τὸν ὑποπτεύει κλπ.

Εἶπα μόνον ν' ἀκούω, νὰ μὴ σημειόνω, ἐκτὸς ἐὰν ἤθελα νὰ σημειόνω μόνον; οὔ, οὔ, οὔ, καὶ διὰ συμβολικῶν χαρακτήρων νὰ στενογραφῶ τὴν βοηλογίαν του. Ἀλλ' ἦτο ἀνυπόφορος. Ἐνόμιζε τὸ ἀκροατήριόν του ἐκ παιδίων· ἀφοῦ εἶπεν ὅτι τοὺς Βελενζαίους οὐδεμία συγγένεια τοὺς συνδέει! Ἀφοῦ εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ τὸ κίβδηλον γραμματόσημον εἶχεν ὄπισθέν του τὸν ἀριθμὸν 20, ἀπόδειξις ὅτι δὲν τὸ κατεσκεύασεν ὁ Βελένζας! Ἀφοῦ εἶπεν ὅτι διότι ἀποστέλλων ὁ Βελένζας τὸ γραμματόσημον εἰς τὸν Καϊμάκην ἐζήτει καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἦτο κίβδηλον!!! Ζητεῖτε διὰ κίβδηλον ἐπὶ χεῖρας τὸν παρᾶν;;;

Ἐστενοχωρήθην, ἱδρωσα· καὶ ἐντούτοις δὲν ἐτελείωνε· ἐφαίνετο πεινῶν· ὅτι εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ μετ' αὐτὸν θὰ ἐσηκόνετο ὁ Ποσειδῶν· καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἀνύσιος· καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βασαξῆς· καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Παπαλεξανδρῆς. Ἐννοεῖτε, ὅτι ἐπόθουν ν' ἀκούσω τὸν κ. Γυπάλδον, μεθ' οὗ εἶχον συνθηκολογήσει, ἂν τυχὼν τρέχῃ πολὺ, νὰ βήχω διὰ νὰ κρατῆται· ἀλλὰ νὰ περάσω διὰ τῆς Κολάσεως, νὰ περάσω διὰ τοῦ Πουργατορίου, διὰ νὰ φθάσω εἰς τόσον προβληματικὸν Παράδεισον, θὰ ἤμην βλάξ, δὲν θὰ ἤμην Καλιβάν.

Καὶ ὅμως τὸ ἑλληνικὸν ἐσφύριζεν· ἦτο ἡ 7η μ. μ. τοῦ Σαββάτου. Ἐρωτῶ τὸν κ. Σκουλούδην πότε φεύγει τὸ αὐστριακόν, μοῦ λέγει εἰς τὰς 9· δὲν χάνω καιρὸν, συνάζω τὰς σημειώσεις μου εὑρίσκω ἀνταποκριτὴν διὰ νὰ μοὶ κρατήσῃ μερικὰς σημειώσεις τῶν λοιπῶν ἀγορεύσεων παίρνω τὸ καπέλλο μου καὶ ὁρμητικὸς φεύγω.

Ἡ εὐγλωττία τοῦ Ἀλοΐσιου Τόμαν μ'ἔτρεψε κατὰ γράμμα εἰς φυγήν.

Ἀφοῦ διῆλθον προηγουμένως τοῦ ὡραιοτάτου Ζυθοπωλείου Χούμη—εἰς Σύραν ὅσοι πηγαίνετε πρέπει νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε—ὅπου καλὸς φίλος μου Συριανὸς μοῦ προσέφερε δύο ποτήρια Βιενναίου ζύθου, ἐρρίφθην εἰς μίαν λέμβον διὰ τοῦ αὐστριακοῦ, μὲ τὴν ἐξαλλον ἐκείνην χαρὰν ἣν ἐχρωμάτισεν ἡ ξανθὴ τῆς Βιέννης μπίρα ὅτι ἐσώθην ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ λόγου τοῦ κ. Τόμαν —ὄνυχας ναί, διότι ὁ λόγος του ἐτσουγγράνιζε.

Ἦτο 8η ἀκριβῶς· μόλις ἐπάτησα εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἐτέθη τὸ ἀτμόπλοιον εἰς κίνησιν.

Πρώτην φορὰν ἴσως ὁ κ. Σκουλούδης ἔκαμε λάθος *λογιστικόν*.

Καλιβάν.

Ὁ πρῶην διανομεὺς τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** κ. Περικλῆς ἔχει ἐπιστολὴν ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ ΔΙΑ ΚΑΛΟΝ ΑΡΤΟΝ

Τοιοῦτον εὑρίσκετε εἰς τὸ **Ἀρτοπωλεῖον** Βελισαρίου Τρίμη κάτωθεν τῆς *οἰκίας Ῥομπότση* καὶ ἀπέναντι τῆς ἀγορᾶς.

ΕΝ ΑΓΤΩ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ἡ περίφημος γαλλικὴ **φραντσόλα** Πειραιῶς τοῦ Γάλλου Μπεσών.

Καὶ ἄρτος σιμιγδαλίτης πρώτης ποιότητος, ζυμωμένου διὰ τῆς χειρός.

Οἱ ἀγοράζοντες θὰ σχετισθῆτε μὲ τὸν γλυκύτερον καὶ εὐγενέστερον ἀρτοπώλην τῶν Ἀθηνῶν.